

ΠΟΙΗΤΙΚΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Έσοπτρος, Έκδόσεις Νέας Πορείας, Θεσσαλονίκη 1982

Ο δίσκος με τὰ στίγματα, Έκδόσεις Νέας Πορείας, Θεσσαλονίκη 1991

Η άριθμητική της Περσεφόνης, Έκδόσεις Νέας Πορείας, Θεσσαλονίκη 1996

Η άνεμώνη και ό ήλιγγος, Έκδόσεις Νέας Πορείας, Θεσσαλονίκη 2002

Η μυστική αποβάθρα, Έκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 2005

Τò αίμα τών όνείρων, Έκδόσεις Ίκαρος, Αθήνα 2010

Στοιχηματίζοντας με τò σκοτάδι, Έκδόσεις Γκοβόστη, Αθήνα 2013

Ο τυφλός κορυδαλλός, Έκδόσεις Κουκούτσι, Αθήνα 2015

Ποιήματα (1982-2015), Έκδόσεις Ρώμη, Θεσσαλονίκη 2016

Τò σκάκι τ' ούρανοϋ, Έκδόσεις Μελάνι, Αθήνα 2018

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΛΑΜΠΡΕΛΛΗΣ

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΑΤΗ

Ο ΜΑΡΤΥΡΑΣ ΠΥΛΑΔΗΣ

Είναι τής Έκάτης οι φωνές
μικρές φωτιές.

Μ' αὐτὲς στολίζει τὴν ζωὴ μας τὸ σκοτάδι.

Είναι τής Έκάτης οι φωνές
στὸ χάδι άπαλές.

Αὐτὲς μᾶς κάνουν συντροφιά
ὅταν ὁ ἥλιος σφάζει τὰ μάτια του
κι ἀπλώνεται τὸ βράδυ.

Εἶναι ὁ Φάνης κι ὁ Ἄψυρτος
δύο κλωστὲς
Μ' αὐτὲς οἱ ψαράδες στήνουν ἀρμαθιές
γιὰ νὰ γιορτάσουν
ποὺ οἱ λάμπες τους ἔχουν ἀκόμα λάδι.

Εἶναι οἱ κόρες τῶν ματιῶν μας
οἱ τρύπες μας οἱ πιὸ παλιές
οἱ πιὸ καλές μας κρύπτες.
Στὴν μιὰ ἢ νύφη ἢ τρελὴ γεννάει τὸ ὄνειρο στὸν Ἄδη
Στὴν ἄλλη ὁ σκαραβαῖος ὁ χρυσὸς εἶναι μαζὶ μὲ τὸν Πυλάδη.

ΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ ΤΗΣ ΑΒΥΣΣΟΥ

Ἐμεῖς οἱ ἐργάτες τῆς ἀβύσσου
ἀπὸ τὰ χεῖλη της κρεμόμαστε χωρὶς νὰ βγάλουμε μιλιὰ

Βλέπουμε
τὰ κρίνα νὰ πλέκουν ἓνα στεφάνι
γιὰ ἐκεῖνο τὸ κεφάλι μέσα στὴν θηλιά

Βλέπουμε
τὰ χέρια τοῦ Γιάννη νὰ τὰ χώνουν στὴν ματωμένη χλαίνη
χωρὶς νὰ πέφτει ντουφεκιὰ

Βλέπουμε
τὴν Ἄνοιξη ποὺ σάπισε
μόλις τὸ μαῦρο φῶς τὴν ἄγγιξε
παρέα μὲ τὴν παγωνιά

Ἐμεῖς οἱ ἐργάτες τῆς ἀβύσσου
στὸν Τροφόνιο φωνάζουμε:
— Τὶς ὑγρὲς τὶς λέξεις μας θυμήσου
Κι ἀμέσως τὰ ὄνειρά μας ἀνάβουν σὰν νὰ ’τανε δαδιά.

(Σ)ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΟΥ ΤΙΠΟΤΑ

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα

Λουλούδια δὲν ἀνθίζουν
καὶ τὰ σώματα ἀργὰ ἀργὰ ραγίζουν

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα

Οἱ ὕαινες
—ὅπως τὸ συνηθίζουν—
τὰ κουφάρια
τῶν παιδιῶν
ξεσχίζουν

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς

Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα
Ξεπέφτει ἡ κραυγὴ στὴν σιωπὴ
καὶ ὁ ρόγχος ἀρχίζει νὰ σφυρίζει.

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα
–γιὰ δές–
Ἕνα κοντὸ σπαθὶ στριφογυρίζει
καὶ τὰ σπλάγχνα τοῦ Ἄδωνη θερίζει.

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα
Ὁ ἓνας λέει τὴν ἐρημιὰ «γυμνὸ κλαδί»
κι ὁ ἄλλος τὴν λέει «ἓνα μαβὶ ξωκκλησι»

Στὸ θέατρο τῆς ἐρημιᾶς
Στὴν ἐρημιὰ τοῦ τίποτα
Ἐκεῖνοι ποὺ χειροκροτοῦν
εἶναι αὐτοὶ ποὺ μὲ τὰ χέρια τους
τὸν ρυθμὸ κρατοῦν
Τὸν θάνατο γιὰ νὰ μετροῦν